

Sygn. akt I C 1578/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2015 roku

Sąd Rejonowy Gliwicach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Joanna Zachorowska

Protokolant: Magdalena Kocur

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 października 2015 roku

sprawy z powództwa T. K.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.000 zł (dwa tysiące złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 15.01.2014 roku oraz kwotę 475,76 zł (czteryście siedemdziesiąt pięć złotych 76/100) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 31.05.2014 roku;
2. w pozostałym zakresie powództwo oddala;
3. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 305,15 zł (trzysta pięć złotych 15/100) tytułem kosztów procesu.

SSR Joanna Zachorowska

Sygn. akt I C 1578/14

UZASADNIENIE

T. K. dnia 22.7.2014 roku wniósł o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 6.035,15 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 15 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty. Zażądał także zasądzenia kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu podniesiono, iż w dniu 15 grudnia 2013 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został samochód marki B. o numerze rejestracyjnym (...). W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego z tytułu OC pozwana rozliczyła szkodę w pojeździe metodą szkody całkowitej, przyznając z tego tytułu odszkodowanie w kwocie 6.400 zł. Tymczasem poszkodowany naprawił samochód, za co zapłacił 11.959,39 zł. Nadto poniósł koszty sporządzenia prywatnej opinii celem ustalenie wysokości szkody. Następnie umową cesji przelana została wierzytelność z tytułu szkody na rzecz T. K..

W odpowiedzi na pozew ubezpieczyciel wniósł o przekazanie sprawy Sądowi według właściwości ogólnej, a ponadto o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przewidzianych. Stwierdził, iż powód nie wykazał wysokości roszczenia. Pozwana wypłaciła z tego tytułu odszkodowanie w kwocie 6.400 zł (kwotę wyliczono w ramach tzw. likwidacji szkody całkowitej jako różnicę pomiędzy wartością pojazdu sprzed szkody a wartością pojazdu po szkodzie). Poszkodowana zdecydowała się na

naprawę pojazdu wbrew ustaleniom ubezpieczyciela i uznaniu szkody za całkowitą. Ponadto odsetki ustawowe winny być przyznane od dnia wyrokowania.

W piśmie z dnia 13.10.2014 roku powód podniósł, że poszkodowani wybrali naprawę pojazdu jako sposób naprawienia szkody, za co zapłacili 11.959,39 zł. Koszt naprawy pojazdu był niższy od wartości samochodu sprzed szkody, wyliczonej w ekspertyzie na zlecenie poszkodowanych na 12.400 zł. Nieopłacalność naprawy występuje wówczas, gdy koszt naprawy przekracza wartość pojazdu sprzed wypadku.

Postanowieniem z dnia 27.11.2014 r. Sąd oddalił wniosek pozwanego o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 15 grudnia 2013 roku doszło do wypadku, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki B. o nr rej. (...), należący do P. R.. Samochód sprawcy wypadku był ubezpieczony z tytułu OC u pozwanego zakładu ubezpieczeń.

Poszkodowana zleciła T. K., prowadzącemu działalność w zakresie usług samochodowych, naprawę pojazdu. Zgodnie z wystawioną fakturą VAT naprawa samochodu kosztowała 11.959,39 zł. Ta sama kwota została wskazana w kalkulacji naprawy sporządzonej na zlecenie poszkodowanej. Rzecznik samochodowy wycenił samochód przed wypadkiem na 12.400 zł. Za ekspertyzę P. R. była zobowiązana zapłacić 475,76 zł.

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego w dniu 21.1.2014 r. ubezpieczyciel wypłacił odszkodowanie w wysokości 6.400 zł.

Umową z dnia 19.3.2014 r. P. R. przeniosła na rzecz T. K. wierzytelność w wysokości 12.435,15 zł przysługującą jej wobec (...) S.A. w W.. O umowie powiadomiono pozwaną.

Powód pismem z dnia 24.4.2014 r. wezwał pozwaną do zapłaty sumy 6.035,15 zł do dnia 30.4.2014 r. tytułem odszkodowania za szkodę powstałą dnia 15 grudnia 2013 roku w pojeździe marki B. o nr rej. (...) wraz z należnymi odsetkami ustawowymi od dnia 15.1.2014 roku.

Ubezpieczyciel odmówił wypłaty dodatkowej należności z tytułu odszkodowania.

(bezsporne, a nadto dowody: faktura VAT z dnia 18.3.2014 r. k. 14, kalkulacja naprawy k. 19-27, faktura VAT z dnia 5.3.2014 r. k. 15, wycena k. 18, potwierdzenie przelewu k. 28, umowa przelewu wierzytelności k. 31-32, powiadomienie dłużnika k. 29, 30, wezwanie wraz z potwierdzeniem nadania k. 16, 17, pisma ubezpieczyciela k. 33, 34-35)

Wartość pojazdu przed szkodą z dnia 15 grudnia 2013 roku wynosiła 13.300 zł. Koszt naprawy pojazdu przy uwzględnieniu cen nowych części i średnich stawek za roboczogodzinę w miesiącu grudniu 2013 roku wyniósłby 14.156,64 zł. Wartość pojazdu w stanie uszkodzonym była równa 4.900 zł. Użycie do naprawy części używanych nie przywraca pojazdu do stanu sprzed szkody. W czasie oględzin pojazdu po wypadku nie ustalono, by w pojeździe były zamontowane części używane. Przy wycenie elementów zamontowanych fabrycznie przy produkcji samochodu nie stosuje się obniżenia ich wartości, gdyż nie zużywają się szybciej niż cały pojazd.

(dowody: pisemna opinia biegłego k. 94-112, ustna opinia biegłego k. 135)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o wskazane powyżej dowody. W zakresie kwestionowanej wysokości szkody Sąd oparł się na opinii sporządzonej przez biegłego sądowego. Sąd uznał opinię biegłego za bezstronną, pełną i wiarygodną. Zdaniem Sądu najpełniej odzwierciedla ona wysokość szkody w pojeździe, wartość pojazdu przed zdarzeniem, jak i po nim. W opinii tej biegły szczegółowo wyjaśnił jakiego rodzaju czynniki miał na względzie przy wyliczeniach, jakiego rodzaju kryteria zastosował przy wycenie.

W odpowiedzi na pozew ubezpieczyciel wniósł o dopuszczenie dowodu z zeznań poszkodowanych P. R. i jej męża na okoliczność informowania ich o zakwalifikowaniu szkody jako całkowitej, przyczyn podjęcia decyzji o naprawie

uszkodzonego pojazdu, rzeczywistym dokonaniu naprawy, części użytych do naprawy, odmowy przedstawienia pojazdu do oględzin, a także przesłuchania powoda na okoliczność przeprowadzonej naprawy, daty i podmiotu, u którego były zamawiane części do naprawy, cen, rodzaju oraz miejsca pochodzenia części zamiennych użytych do naprawy samochodu, jak też zobowiązanie powoda do przedstawienia faktur VAT za zamówione części do uszkodzonego samochodu.

Postanowieniem z dnia 27.11.2014 r. Sąd oddalił wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z przesłuchania powoda i zeznań świadków P. R. i G. R., jak też wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia czy samochód został naprawiony z użyciem części zamówionych przez powoda i czy koszt naprawy odpowiada kwocie wskazanej na fakturze VAT. Okoliczności, na które dowody były powoływane, nie miały bowiem znaczenia dla ustalenia wysokości szkody poniesionej w wyniku wypadku z dnia 15 grudnia 2013 roku. Odszkodowanie należne jest niezależnie od dokonania naprawy pojazdu oraz jakości i pochodzenia elementów do tej naprawy użytych.

Sąd oddalił również wniosek dowodowy profesjonalnego pełnomocnika powoda zgłoszony na rozprawie w dniu 7.10.2015 r. o przesłuchanie T. K. na okoliczność jakości części użytych do naprawy samochodu, ewentualnie o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej po dokonaniu oględzin pojazdu na okoliczność jakości części użytych do naprawy oraz doprowadzenia tą naprawą do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia. Jak twierdził w piśmie z dnia 13.10.2014 roku sam powód, wnosząc o oddalenie wniosku o przesłuchanie go na tą samą okoliczność, odszkodowanie jest należne bez względu na dokonanie naprawy pojazdu. Kalkulacja zawierająca wyspecyfikowane części, które miały być przyjęte do naprawy, została złożona do akt sprawy wraz z pozwem. Na podstawie tej kalkulacji powód wystawił fakturę VAT. Biegły wydał opinię na podstawie całego materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, co potwierdził w ustnej opinii uzupełniającej (k. 135), jak też w opinii pisemnej (k. 95). Biegły odniósł się do kalkulacji przedstawionej przez stronę powodową w swej pisemnej opinii wskazując, że zawiera ona cenę części używanych dla drzwi przednich lewych oraz lewego tylnego błotnika. Do owego ustalenia strony nie zgłosiły żadnych zastrzeżeń.

Sąd zważył, co następuje

Powództwo w części jest uzasadnione.

Zgodnie z art. 822 § 1, 2 i 4 k.c. poprzez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłaty określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający lub ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

W przedmiotowej sprawie wypadek miał miejsce w okresie obowiązywania umowy ubezpieczenia zawartej przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. z właścicielem samochodu, którym kierował sprawca wypadku. W postępowaniu nie była kwestionowana odpowiedzialność pozwanego. Spór koncentrował się wokół wysokości należnego odszkodowania.

Zgodnie z art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

W orzecznictwie przyjęty został kompensacyjny charakter odpowiedzialności odszkodowawczej. Oznacza to, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 lutego 2003r., V CKN 1668/00, Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 maja

2002r., V CKN 1273/00). Odszkodowanie powinno ściśle odpowiadać rozmiarom wyrządzonej szkody. Nie może być wyższe ani niższe od szkody poniesionej przez poszkodowanego.

Suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń nie może być wyższa od poniesionej szkody (art. 824¹ § 1 k.c.). Na tym tle zachodzi potrzeba oceny, czy koszt restytucji jest dla zobowiązanego nadmierny (art. 363 § 1 zdanie drugie k.c.). Przyjmuje się, że nieopłacalność naprawy, będąca przesłanką wystąpienia tzw. szkody całkowitej, ma miejsce wówczas, gdy jej koszt przekracza wartość pojazdu sprzed wypadku. Stan majątku poszkodowanego, niezakłócony zdarzeniem ubezpieczeniowym, wyznacza bowiem rozmiar należnego odszkodowania.

Zgodnie z opinią biegłego sądowego koszt naprawy samochodu osobowego marki B. o nr rej. (...) według cen rynkowych z grudnia 2013 roku wynosił 14.156,64 zł przy uwzględnieniu cen nowych części i średnich stawek za roboczogodzinę. Wartość pojazdu przed szkodą to 13.300 zł. Wartość pojazdu w stanie uszkodzonym 4.900 zł. Stąd różnica pomiędzy majątkiem poszkodowanej sprzed wypadku a po tym zdarzeniu daje kwotę 8.400 zł (13.300 zł – 4.900 zł). Ubezpieczyciel przyznał poszkodowanej sumę 6.400 złotych. Dlatego też suma 2.000 zł winna być dodatkowo wypłacona przez ubezpieczyciela stronie powodowej z tytułu szkody w samochodzie.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 kc w związku z art. 14 ustawy z dnia 22.5.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych i art. 817 § 1 kc. Ubezpieczyciel jest zobowiązany spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od dnia zawiadomienia o wypadku. Wysokość szkody od dnia jej powstania nie zmieniła się.

Zasadne jest żądanie zapłaty kwoty 475,76 zł z racji sporządzenia przed procesem kosztorysu naprawy pojazdu. Prywatna opinia miała na celu ustalenie wysokości żądania określonego w pozwie, wykazanie przez powoda zasadności dochodzonego roszczenia. Pozostaje ona w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą.

O odsetkach od tej kwoty orzeczono na podstawie art. 481 § 1 kc w związku z art. 455 kc. Drugi z przywołanych przepisów wiąże moment wymagalności roszczenia z wezwaniem dłużnika do jego spełnienia. W dniu 15.1.2014 roku, od którego powód żądał odsetek ustawowych od kwoty 475,76 zł, obowiązek zapłaty nie istniał, gdyż kalkulacja została sporządzona i faktura VAT wystawiona dopiero dnia 5.3.2014 roku. Wezwanie do zapłaty z dnia 24.4.2014 r. zostało wysłane ubezpieczycielowi w dniu 28.4.2014 roku. Przyjmując, że zostało doręczone po dwóch dniach, tj. 30.4.2014 roku, termin 30-dniowy określony wyżej wskazanymi przepisami upłynął w dacie 30.5.2014 roku. Tym samym odsetki ustawowe od tej kwoty winny zostać zasądzone od dnia 31 maja 2014 roku.

Dalsze roszczenie zostało oddalone jako niezasadne. Postępowanie dowodowe przeprowadzone w niniejszej sprawie wykazało, że użycie do naprawy części używanych, które zastosowała poszkodowana, nie przywróci pojazdu do stanu sprzed szkody.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 100 kpc, stosunkowo je rozdzielając. Na koszty procesu po stronie powodowej złożyła się suma 302 zł opłaty od pozwu, 1.200 zł wynagrodzenia pełnomocnika, 334,43 zł wydatków na wynagrodzenie biegłego oraz 34 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictw. Pozwany poniósł 600 zł tytułem wydatków, 1.200 zł wynagrodzenia pełnomocnika oraz 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Łącznie koszty w przedmiotowej sprawie wyniosły 3.687,43 zł. Skoro powód przegrał w około 59% swojego roszczenia, powinien ponieść koszty w wysokości 2.175,58 zł. Stąd należało zasądzić od powoda na rzecz pozwanej sumę 305,15 zł.

SSR Joanna Zachorowska